

Znovuzrození

S verši MUDr. Aloise Volkmana se čtenáři našeho časopisu seznámili v některých číslech ročníků 1981, 1982. Koncem loňského roku vyšla knižně jeho nová básnická sbírka Znovuzrození. Vydala ji Ústřední rada československé církve husitské v Praze jako služebnou pomůcku, v graficky působivé úpravě, s ilustracemi Otakara Jiránka.

Meditativní charakter Volkmanovy tvorby se prohloubil. V předmluvě ke Znovuzrození jsou zmíněny dvě, jistě nikoli zanedbatelné příčiny: „lékař musel sestoupit do roviny pacienta“ a „z křesťana-diváka se stává (rozuměj: na nemocničním lůžku) aktér“. To jsou vážné skutečnosti, ale i kdyby jich nebylo, byl by musel Volkman postoupit od prvotního rozpoznání stavu narušené lidské psychiky a morálky dál, poněvadž pouhé diagnostikování nikdy nemůže vystačit. A je dobře, že si básník, jakých dnes mnoho nemáme, uvědomil: „Nechceš mít vlažné vyznavače, Pane“. Touto, právě touto zřetelně vyslovenou formulací vzal Volkman velikou odpovědnost a veliké břemeno. Octl se na rozcestí poezie. Může se vydat cestou laciného nábožně znějícího frázování, ale také cestou složitých, rádobý teologických

konstrukcí. Ani jedno není pro Volkmana přijatelné. Čím je jeho verš civilnější, tím většího duchovního důrazu dosahuje.

ha